

Οἶμοι !

Οἶμοι ! ὅσας πρὸς τοὺς ὀπίσω
Σβεσθέντες χρόνους μου εὐτυχεῖς
Στρέψω τὸ βλέμμα καὶ θεωρήσω,
Πῶς νὰ μὴ κλαύσω νὰ μὴ θρηνήσω
Νὰ μὴ στενάξω ὁ δυστυχής,

Οἶμοι ! ποῦ εἶναι ἡ πρὶν ἐκείνη
Εὐδ' ἀνέφελος τοῦ νοός,
Ἡ τῆς καρδίας χρυσὴ γαλήνη
Καὶ τῆς ψυχῆς μου ἡ Εὐφροσύνη ;
—Θέλγητρα ἦσαν τερπνοῦ πλοός.

Οἶμοι ! τὸν νοῦν μου νῦν ἀμαυροῦσι
Πυκναὶ νεφέλαι, αἱ λογισμοί . . .
Τὴν ψυχὴν θλίψεις πολλὰ κυκλοῦσι . . .
Καὶ τὴν καρδίαν μου πλημυροῦσι . . .
Παθῶν ποικίλων ἀναβρασμοί . . .

Οἶμοι ! ὀρίζων ὀλονέν μέλας
Τὸν τῆς ζωῆς μου καλύπτει ῥοῦν
Κ' ἐν μόλις ἄπαξ, ἐν μόνον σέλας
Γοργὸν τὰς κύκλω σχίζον νεφέλας
Αὐτὸν διέδραμε πορφυροῦν.

Οἶμοι ! κ' ἐσθέσθη ! πλὴν ἂν καὶ πάλιν
Πρόκειται οὕτω ν' ἀναφανῇ,

Ἐμφάνισίν του δὲν θέλω ἄλλην
Τὴν τῆς σκοτίας ποθῶ ἀγγάλην
Ποτὲ φεῦ ! πλέον ἢς μὴ φανῇ.
Γ. Φ.

Δημοτικὴ ποίησις.

"Ἀρχισε, γλῶσσα μ', ἄρχισε· ἄρχισε καὶ μὴν
(πάψης
τοὺς πόνους καὶ τὰ βάσανα πικρὰ νὰ περιγράψης.

"Ἀφοῦ, σκληρὰ, μ' ἀρνίθηκες, τὸ πᾶν γιὰ μένα
(ἐχάθη
τὴν ἡσυχίαν μ' ἔχασα καὶ μ' ἐπνίξαν τὰ πάθη.

"Ὅλην τὴν νύκτα ἄγρυπνος κλαίω τὰ βάσανά
(μου
κί' ἀπὸ τὴν νύστα τὴν πολλὴν τρέμουν τὰ γό-
(νατά μου.

Κατήντησα ἀγνώριστος εἰς συγγενεῖς καὶ φίλους
τὸ πρόσωπον ἔχω ἰσχνὸν τοὺς ὀφθαλμούς μου
(κοίλους . . .

Θάλασσα μαύρη θάλασσα, σπλαγχνίσου με καὶ
(φέρε
ἐς τὸν τόπον τῆς τὰ πόδια μου καὶ τὸ στερνόν μου
(χαῖρε.
Μ. Α.

ΜΙΛΤΩΝΟΣ

Ο

ΑΠΟΛΩΛΩΣ ΠΑΡΑΔΕΙΞΟΣ.

ΕΠΟΠΟΙΑ

ΕΙΣ

ΒΙΒΛΙΑ ΔΩΔΕΚΑ.

ΒΙΒΛΙΟΝ Α'.

Περίληψις.

Τὸ πρῶτον τοῦτο βιβλίον ἐν ἀρχῇ μὲν συνοπτικῶς ἐκτίθηται τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ποιήματος, ἥτοι τὴν παρακοὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἐκ ταύτης ἀπώλειαν τοῦ Παραδείσου, ἐνθα ἦν τεθειμένος ὁ ἄνθρωπος. Ἐπὶ τοῦτο δὲ ἀποκαλεῖ ὡς πρώτην αἰτίαν τῆς πτώσεως ταύτης τὸν ὄφιν ἢ μᾶλλον τὸν Σατανᾶν ὑπὸ τὴν

μορφήν τοῦ ὄψεως, ὅστις ἀποστατήσας κατὰ τοῦ Θεοῦ προσηγάγετο πολλὰς ἀγγέλων λεγεῶνας· ἀλλ' ἐπιταγῇ τοῦ Τρισυψίστου κατεκρημνίσθη μεθ' ἀπάσης αὐτοῦ τῆς σφαίρας Οὐρανόθεν ἐντὸς τῆς μεγάλης ἀβύσσου. Ἀκροθιγῶς δὲ τοῦ μέρους τούτου ἀψάμενον τὸ ποίημα, ἐκτυλίσσεται μεγαλοπρεπῶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγωνίας· τοῦτέστι παριστᾷ τὸν Σατανᾶν καὶ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πεπτωκότας ἤδη ἐν ἁδου, ὃν οὐδόλως ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ κόσμου τίθησι (διότι δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ δὲν εἶχον ἔτι πλασθῇ), ἀλλ' ἐν τῷ γόμφῳ τοῦ ἐξωτάτου σκοτούς, κρεῖττον δ' εἰπεῖν, ἐν τῷ χάει. Ἐνταῦθα ὁ Σατὰν μετὰ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ ἐκτάδην κατακείμενος ἐπὶ τῆς πυρώδους λίμνης, κεραινόδλητος καὶ τεθηπῶς, συνέρχεται τέλος ὡς ἐκ παραγώδους ὁνείρου· καλεῖ τὸν παρακείμενον αὐτῷ, τὸν πρῶτον κατὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀξίαν μετ' αὐτόν. Συνδιαβουλεύονται περὶ τῆς ἀτυχοῦς αὐτῶν πτώσεως. Ὁ Σατὰν διεγείρει ἀπάσας τὰς ἑαυτοῦ λεγεῶνας, αἵτινες τέως συγκεχυμέναι ἔκειντο κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Αὐταὶ ἀνυψοῦνται ἐπὶ τῶν πτερύγων αὐτῶν, καὶ βλέπει τις τὸν ἀριθμὸν, τὴν πολεμικὴν αὐτῶν τάξιν, τοὺς πρῶτους αὐτῶν ἀρχηγούς ὑπὸ τὰ ὀνόματα τῶν μετὰ ταῦτα γνωστῶν ἐν Χαναάν καὶ τοῖς ὁμόροις τόποις εἰδῶλων. Ὁ τῶν δαιμόνων Ἀρχὼν ἀπηγορεύει, καὶ παραμιθεῖ αὐτοὺς διὰ τῆς ἐλπίδος τῆς τοῦ-ρανοῦ ἀνακτήσεως. Ὁμιλεῖ ὡσαύτως περὶ τινος νέου κόσμου καὶ περὶ νέου εἴδους δημιουργήματος, μέλλοντός ποτε, κατὰ τινὰ παλαιὰν προφητείαν ἢ κατὰ διαδεδομένην ἐν τῷ Οὐρανῷ παράδοσιν, νὰ πλασθῇ. Πολλοὶ τῶν αἰσθητῶν Πατέρες πιστεύουσιν ὅτι οἱ ἄγγελοι ἐδημιουργήθησαν πολὺ πρὸ τοῦ κόσμου τοῦ ὁρατοῦ. Προτείνει νὰ ἐξετάσωσιν ἐν πλήρει συνεδριάσει τὴν ἔννοιαν τῆς προρρήσεως ταύτης, καὶ ν' ἀποφασίσωσι πᾶν ὅ,τι δύνανται νὰ ἐπιχειρήσωσι μετὰ ταῦτα. Οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ συγκατατίθενται. Τότε τὸ «Πανδαιμόνιον», ἀνάκτορον τοῦ Σατανᾶ οἰκοδομηθὲν ἐν ἀκαρεῖ, ἐξαίρεται τῶν ἀβύσσων. Ἐνταῦθα κάθηνται εἰς συμβούλιον οἱ καταχθόνιοι ὁμότιμοι.

Ψάλλε τὴν πρώτην τοῦ ἑροτοῦ παρακοὴν, ὦ Μοῦσα !
 ψάλλε τοῦ δένδρου τοὺς καρποὺς τοὺς ἀπηγορευμένους,
 ὧν περ ἡ γεῦσις μόρσιμος καὶ ὀλεθρία οὖσα
 τὸν θάνατον ἐπήνεγκε τοῦ ἀνθρωπίνου γένους,
 καὶ εἰς ἡμᾶς τὰς συμφορὰς καὶ λύπας ἐμβάλοῦσα
 ἔρριψε πόρρω τῆς Ἑδέμ ἀποδεδιωγμένους·
 μέχρ' οὐ ὃν ὑπερφυῖς καὶ μείζον τῶν ἀνθρώπων
 ἐκ τῆς φθορᾶς ἔρρύσατο ἡμᾶς ἐν εὐσπλαγχνίᾳ,
 καὶ τῆς μακαριότητος ἀνέκτησε τὸν τόπον
 ὑπὲρ ἡμῶν· ψάλλε, θεὰ καὶ Μοῦσα οὐρανία !

Κατάβα ἱεροπρεπῆς ἐκ τῶν μεμονωμένων
 τοῦ τε Χωρῆθ καὶ τοῦ Σινᾶ ἀκρωρείων ἐνθέων,
 ἐνθα θερμὴ ἐνέπνευσας βοσκὸν πεπλανημένον,
 διδάξαντα τὸν ἐκλεκτὸν λαὸν τῶν Ἰουδαίων
 πῶς τῶν τοῦ Χάους ζοφερῶν καὶ κατηρημωμένων
 ἐγκάτων ἐξελήλυθε τὸ σύμπαν τὸ ὡραῖον.
 Ἡ ἂν ὁ λόφος τῆς Σιών, τοῦ Σιλωάμ ἡ βρύσις,
 ἥς παρὰ τὸν τοῦ Σαβᾶθ ναὸν εἰσιν αἱ ρύσεις,
 σὲ θέλγουν περισσότερον, ἐκεῖ σ' ἐπικαλοῦμαι·
 Ἐλθέ μου τὴν παράβολον ὁδὴν νὰ βοηθήσῃς·
 διότι μετὰ πτήσεως δὲν δύναται μετρίως
 τὸ ἄσμά μου νὰ ὑπερβῇ τὰς γαύρας ἀκρωρείας
 τῆς Ἀωνίας, ἵνα
 τὰ μήπω παρὰ ποιετοῦ τινος πεπειραμένα
 ἢ διὰ λόγου τοῦ πεζοῦ τὰ μήπω πεφρασμένα
 ἐγκολπωθῇ καὶ πειραθῇ χωρὶς τὴν Σὴν ἀκτῖνα.

Πρὸ πάντων, Πνεῦμα Ἅγιον, σὺ, τὸ ὁποῖον ὅλων
 προκρίνεις τῶν ναῶν ὀρθὴν καὶ καθάραν καρδίαν,
 σὺ, ἐπειδὴ ἐπίστασαι τὰ πάντα, ἀκτινοδόλον
 διδάσκον με καταύγασον τοῦ νοῦ μου τὴν σκοτίαν.
 Ὑπῆρχες σὺ, παρίστασο ἄγνόν καὶ φωτοδόλον

εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σύμπαντος, εἰς τὴν δημιουργίαν
καὶ μ' ἀνοικτὰς τὰς πτέρυγας, περιστρεφῶς ἐν εἴδει,
τὴν ἄβυσσον ἐπώπτευες κ' ἐξωογόνεις πᾶσαν,
καὶ γόνιμον κατέστησας· βοήθησόν μοι ἤδη
πᾶν ταπεινὸν ὑψώσάν μου, πᾶν ζοφερόν αὐγάσαν,
ὅπως ἀπὸ τοῦ θέματος αὐτοῦ τοῦ τρισμεγίστου
τὴν αἰωνίαν Πρόνοιαν διάτορον κηρύξω,
καί, δικαίωνων ἐμπροσθεν ἀνθρώπων, καταδείξω
τὰ βήματα τὰ ἄφατα, τὰς τρίβους τοῦ Ὑψίστου.

Ἄφ' οὗ οὔτε ἡ ἔκτασις αὐτῇ τῶν ὑπερτάτων
καὶ θαυμασίων οὐρανῶν, οὔτε ἡ βαθυτάτη
ἄβυσσος ἀποκρύπτει τι ἀπὸ τῶν Σῶν βλεμμάτων,
εἰπέ μοι ποία δύναμις καταχθονιωτάτη
ἀπὸ αὐτὸν τὸν Πλάστην των καὶ Παντοκράτορά των
τοὺς πρώτους μας προπάτορας ἐχώρισεν ἀπάτη;
Ἐν ᾧ ἐτρέφον ὄλβιοι ἐν τῇ εὐδαιμονίᾳ,
ἐνθα ἡ ἄπειρος αὐτοῦ στοργὴ τοὺς εἶχε θέσει,
καὶ πάντων ἦσαν κύριοι, ἐκτὸς τοῦ ξύλου, ποία
ἐμνηχανεύθη δύναμις αὐτοὺς νὰ ἀπολέσῃ,
νὰ παρακούσουν τὸν Θεὸν διὰ ἀποστασίας;
— Ὁ ὄφις, ὃς φλεγόμενος ἀπὸ τοὺς ἀνημμένους
δαυλοὺς τῆς ἐκδικήσεως, τοῦ φθόνου, τῆς κακίας,
φεῦ! τὴν μητέρ' ἀπάτησε τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἡ ἔπαρσις ἐξ Οὐρανοῦ εἶχεν αὐτὸν κρημνίσαι
μετὰ τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ ἐξ ἀνταρτῶν ἀγγέλων,
ὅποτε μὴ ἀρκούμενος τὸν θρόνον του νὰ στήσῃ
καθύπερθεν τῶν ἑαυτῷ ὁμοταγῶν, καὶ θέλων
αὐτὸς μετὰ τὸν Τρισύψιστον αὐτὸν νὰ συγκαθήσῃ
ἤλπισε τοῦτο ἀρωγῇ τῶν ἀνταρτῶν ἀγγέλων!
Κατὰ τῆς Ὑψηλῆς Ἀρχῆς τῆς οἰκουμένης ὅλης
δὲν ἐπτοχέθη οὐδαμῶς ἐν οὐρανῷ ν' ἀναψῇ
πόλεμον μάλα δυσσεβῆ ὁ δυσσεβῆς κ' ἐξώλης
καὶ μάχην πρὸς τὸν Ὑψιστον θρασείαν νὰ συνάψῃ!

Ἐλπίς ματαία! κραταιὰ ἡ χεὶρ τοῦ Ἀϊδίου
τὸν ἔρριψε κατὰφλεκτον κατώκαρα ὑψόθεν!
Ὡ τῆς φρικώδους πτώσεως! ὦ κρημνισμοῦ ἀγρίου!
Ἐ τῆς ἀπωλείας τοὺς βαθεῖς κευθμῶνας οὐρανόθεν
τὸν ἔρριψε νὰ ἐνταφῇ, καὶ εἰς τῆς αἰωνίου
κολάσεως τὰ τάρταρα τὰ μαῦρα πανταχόθεν!
Ὑπὸ τὸ βάρος κεκυφῶς δεσμῶν ἀδαμαντίνων
ἐν μέσῳ βρωτικοῦ πυρὸς, εἰς ἄβυσσον ἀγρίαν,
ἐκεῖ στενάζει μεμηνῶς καὶ λύσσης γόους χύνων
ὁ προκαλέσας αὐθαδῶς τὴν Παντοδυναμίαν!
Νενικημένος ἐντελῶς ὁ ἀποστάτης δαίμων,
ἐπὶ ἡμερονύκτια ἐννέα μεθ' ἀπάσης
τῆς εἰδεχθοῦς του φάλαγγος, κατάπληκτος καὶ τρέμων,
καίπερ ἀθάνατος αὐτὸς καὶ ἄφθιτος ὢν πλάσις,

εἰς τὸν πυριφλεγέθοντα κατεκυλίσθη βρέμων,
 κ' ἐταρταρώθ' εἰς τῶν φρικτῶν ἀθύσσεων τὰς ἐκτάσεις !
 Ἀλλὰ ἡ καταδίκη του μεγαλειτέραν ἔτι
 ὀργὴν τῷ ἐπεφύλαττεν, ὀργὴν μετὰ μανίας.
 ὦ ! ἡ ἰδέα ἡ διττὴ, ἡ τῆς εὐδαιμονίας,
 ἣτις ἐκπτᾶσ' ἀπώλετο ἐφάπαξ τῷ προπέτῃ,
 καὶ αἰωνίας συμφορᾶς αὐτὸν βιβρώσκει ὅλον !
 Τοξεύει κύκλῳ βλέμματα σκαιὰ ὁ παλαμναῖος,
 ἐν οἷς ἐν πείσμα κ' ἔπαρσις καὶ μῖτος ἰοδόλον
 καὶ θάμβος καὶ κατάπληξις ἐμφαίνεται καὶ δέος.

Μὲ βλέμμα διαβατικόν, ὡς εἶνε τῶν ἀγγέλων,
 βλέπει τοὺς τόπους τοὺς φρικτοὺς καὶ κατηρημωμένους,
 τὸ δῶμα τὸ ἀπέραντον, τὸ φλόγας ἀποστέλλον
 καὶ ὅμοιον πρὸς κάμινον, κλιθάνους ἀνημμένους.
 Ἐντεῦθεν ὅλως ἄπεστι τὸ φῶς τὸ ἀνατέλλον
 ἐς τῆς γῆς τοὺς τόπους τοὺς φαιδρὺς καὶ καθωραϊσμένους·
 αἱ φλόγες εἶνε ἁμαυραὶ, καὶ χρησιμεύουν μόνον
 εἰς τὸ νὰ ἀποκαλυφθοῦν ἡ συμφορὰ κ' ἡ λύπη,
 τὰ πένθιμα βασιλεια τοῦ ἄλγους καὶ τῶν πόνων,
 ἀφ' ὅπου ἡ ἀνάπαυσις καὶ ἡ εἰρήνη λείπει,
 οὐδ' ἡ ἐλπίς κατέρχεται, ἣτις παντόσε φθάνει·
 ἀλλ' ἀτελεύτητοί εἰσι ποῖναι καὶ πῦρ ῥαγδαῖον,
 πυρὸς ὑγροῦ κατακλυσμὸς, ὃν τρέφει καὶ αὐξάνει
 ἐν θεῖον ἀνεξάντλητον, ἀκαταπαύστως καῖον.

Τοιαύτη ἡ διαμονή, ἣν ἡ τοῦ Ὑπερτάτου
 δικαιοσύνη ἡτοίμασε τοῖς δαίμοσι πρὸ χρόνων.
 Ἐνταῦθα ἐπαγίωσεν, ἐντὸς τοῦ ἐξωτάτου
 σκότους ὁ Πλάστης τὴν εἰρκτὴν τῶν ἀνταρτῶν δαιμόνων,
 τὸν ἄδην καὶ τὰ τάρταρα τὰ ἀποτρόπαιά του,
 εἰς τούτους κληροδότημα κληροδοτήσας μόνον,
 ὕπερ ἀπέχει τούρανου τριπλάσιον τοῦ, ὅσον
 αὐτὸ τὸ κέντρον τοῦ παντός τῶν πόλων τῶν ὑψίστων.
 Τὸ μέρος, ὅθεν ἔπεσαν κεραυνοπλῆγες, πόσον
 εἶνε ἀνόμοιον αὐτοῦ τοῦ μέρους τῆς ποινῆς των !

Τοὺς ἑαυτοῦ διέκρινεν ἑταίρους εἰς τὸ σκότος,
 εἰς καταιγίδος κύματα πυρίνης τεθαμμένους·
 εἰς τούτων ἐκυλύετο ἐν ταῖς φλοξίν, ὁ πρῶτος
 μετὰ αὐτὸν εἰς τὸν βαθμὸν ἐγκλήματος καὶ σθένους.
 Ἐγνώσθη πολλῷ ὕστερον αὐτοῦ τοῦ γεγονότος
 ἐπικληθεὶς Βιελζεβούλ εἰς τοὺς ἐπηγγελμένους
 τόπους ὑπὸ τοῦ Ἰσραήλ· Ὁ δ' ἐχθιστος ἀπάντων
 ὁ πεπτωκὼς ἀρχάγγελος, ὃ Σατανᾶς ἦν κλησὶς,
 τὴν φρικαλέαν σιωπὴν ἐκεῖ τῶν ἀπεράντων
 μαύρων ἀθύσεων ἔλυσεν μὲ τὰς αὐθάδεις ῥήσεις
 εἰπὼν ἐκεῖνῳ—«Εἰσαι σύ; Ἐνταῦθα εἶν' ἐκεῖνος,
 ὅστις ποτέ... ἀλλ' ὅμως ποῦ νὰ εὕρω ἔχνος μόνον
 τοῦ πρώτου μεγαλείου σου, τῆς πρώτης σου ἰκτίνος;

Φεῦ! πόσον εἰς' ἀνόμοιους πρὸς τὸν λαμπρὸν πρὸ χρόνων
ἄγγελον, ὅστις ἄλλοτε εἰς τοῦ φωτὸς τὰ κράτη,
ἀσύγκριτον λαμπρότητα ὦν περιβεβλημένος,
κι' αὐτῶν τῶν μᾶλλον φαινῶν πνευμάτων ἐπεκράτει
κατὰ τε τὴν λαμπρότητα τὴν δόξαν καὶ τὸ σθένος!
Ἐνταῦθα εἰς' ἐκεῖνος φεῦ! ὃν μία ἀμοιβαία
καὶ συμμαχία καὶ σκοπὸς, καὶ ἡ αὐτὴ καὶ ἴση
ἐλπίς, καὶ κίνδυν' οἱ αὐτοί, καὶ ἡ αὐτὴ ἰδέα
εἶχον εἰς πάλιν μετ' ἐμοῦ κλεινὴν συνεταιρίσει!
Κίς ἴσην φεῦ! καταστροφὴν καὶ εἰς φθορὰν μεγάλην
ἴση, μεγάλη συμφορὰ μᾶς ἦνωσε καὶ πάλιν!
Βλέπεις εἰς ποίαν ἄβυσσον καὶ ἀπὸ ὕψος ποῖον
ἐπέσαμεν! . . . τόσον λαμπρὸς ὁ θρίαμβός του εἶνε,
ὃν χρεωστεῖ τῷ κεραυνῷ! . . . Καὶ ἤξευρα, ὅποιον
ἦν τ' ὄπλον τοῦτο τὸ φρικτὸν κ' αἱ φλόγες του ἐκεῖναι;

«Ἐν τούτοις οὐδ' οἱ κεραυνοὶ αὐτοὶ οἱ τρομεροὶ του,
οὐδ' ὅ,τι ἡ μανία του παρασκευάζει ἔτι
ἐπὶ τῇ νίκῃ εἰς ἡμᾶς τῇ καταστρεπτικῇ του,
δὲν θὰ μὲ ταπεινώσωσιν εἰς ἅπαντα τὰ ἔτη,
ὥστε νὰ μεταμεληθῶ. Ἐὰν τοῦ ἀπτοήτου
ἐμοῦ ἡ λάμψις ἐσθυσεν, ἀλλ' ἡ ψυχὴ οὐκέτι!
οὐδ' ἡ ὑπερηφάνεια ἐκεῖνη, ἡ ὁποία
παρέχει τὴν συνειδήσιν ἀξίας ὑβρισθείσης,
οὐδ' ἡ τὸν Παντοδύναμον μὴ δείσασα καρδία,
ἥτις τὰς σπεῖρας τὰς πολλὰς, τὰς φάλαγγας ἐπ' ἴσης
αὐτῶν τῶν ἀπειροπληθῶν ἐξώπλισε πνευμάτων,
κ' εἰς φοβερὰν τὰς ἡγάγεν καὶ φρικαλέαν πάλιν.
Ἐμὲ, ἐμὲ προὔτίμησαν αὐτοῦ, καὶ τὰ δεσμά των
καὶ τὸν ζυγὸν των ἔθραυσαν μ' εὐθάρσειαν μεγάλην.

«Καὶ ἀντεπαρστάξαμεν τῇ παντοδυναμίᾳ
αὐτοῦ τὴν δύναμιν ἡμῶν, καὶ ἦν ἡ πάλιν ἴση
εἰς τοῦρανοῦ τὰ αἶθρια καὶ κυανᾶ πεδία,
καὶ ἦν δυσάποφασιστον τίς ἤθελε νικήσει·
ἡ νίκη ἦν ἀμφίβολος, ὥς ἄλλη οὐδεμία,
καὶ εἵχομεν τὸν θρόνον του ἐκ βάθρων κατασεῖσει!

«Διότι ἀπωλέσαμεν τῆς μάχης τὸ πεδῖον,
μὴ ἀπωλέσαμεν τὸ πᾶν; Μᾶς ἀπομένουν μία
ἄκαμπτος ἔτι θέλησις, ἐν μῖσος, τὸ ὅποιον
δὲν θ' ἀποθάνῃ πώποτε, θερμὴ ἐπιθυμία
καὶ ζέσις ἐκδικήσεως τῶν πόνων τῶν μυρίων,
ἐν θάρρος ἀκατάβλητον καὶ μία εὐτολμία
οὐδέποτε ὑποκύπτουσα οὐδὲ ὑποχωροῦσα·
καὶ δύναται νὰ νικηθῇ ἐν τῇ τσαύτῃ ζέσει;
Τὴν δόξαν ταύτην οὐδαμῶς οὐδὲ ἡ γρηγοροῦσα
ὀργή του οὐδ' ἡ δύναμις αὐτοῦ θὰ μ' ἀφαιρέσῃ!
Ἐγὼ νὰ κύψω κεφαλὴν ἢ χάριν νὰ ζητήσω
τὸ γόνυ κάμψας πρὸς τὴν γῆν, δεόμενος, δακρύων,

κ' ἐκείνον Παντοκράτορα ἐγὼ ν' ἀναγνώρισω,
 ὃν κατεκλόνισεν αὐτὸς ὁ τρομερὸς βραχίων,
 καὶ ν' ἀμφιβάλλῃ ἤρξατο διὰ τὴν ἐξουσίαν ;
 ὦ ! ποῖον, ποῖον ὄνειδος καὶ αἶσχος ὑπερβαῖνον
 πολὺ τὴν ἥτταν, ὄνειδος βιβρώσκον τὴν καρδίαν !
 Αἶ ! καὶ δὲν εἶν' ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸ τὸ πεπρωμένον ;

(Ἔπεται συνέχεια).

Ι. ΝΙΚΟΛΑΟΥ (ἐκ Βάρνης.)

ΠΑΛΛΙΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ Ε'. ΦΥΛΛ. ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Τὸ Κόμμα.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ Ε'. ΦΥΛΛ. ΓΡΙΦΟΥ.

Εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πατρὸς.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ ΣΤ'. ΦΥΛΛ. ΓΡΙΦΟΥ.

Ἡ γλῶσσα πολλοὺς εἰς ὀλεθρον ἤγαγεν.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ Ζ'. ΦΥΛΛ. ΓΡΙΦΟΥ.

Ἡ λάλει τῆς σιγῆς κρείττον', ἢ σίγα.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἐλευθέρως εἰσχωρῶ
 εἰς παλάτια, οἰκίας, ἀχυρῶνας, φυλακὰς
 ἀψηφῶ τὰς διατάξεις, τὰς ἀπαγορευτικάς,
 οὐτ' ἀδείας καρτερῶ.
 Παρευρίσκομαι παντοῦ,
 ὅσον τίς κ' ἂν ἦνε μόνος, ἐγὼ εἶμαι μετ' αὐτοῦ.
 Ἄν εἰς δύο με χωρίσης,
 τὸ ἐν ἡμισύ μου, φίλε, συμβουλεύω νὰ μυρίσης.

I.

ΓΡΙΦΟΣ.

